

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dömös Erzsébet ügyvéd (címe) által képviselt I. rendű felperes neve I. rendű és II. rendű felperes neve II. rendű (mindkettő címe) felpereseknek, a dr. Szentkirályi József ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében - melybe az alperes pernyertessége érdekében alperesi beavatkozó (címe) beavatkozott -, a Fővárosi Bíróság 2007. december 6. napján meghozott, 6.P.21.901/2006/28. számú ítélete ellen, az alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig részben megváltoztatja és az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítésének összegét 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forintra, a II. rendű felperes nem vagyoni kártérítésének összegét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintra leszállítja, ezek után az alperes kamatfizetési kötelezettségét mellőzi.

A 2007. december 31-ig lejárt járadék összegét 698.947 (hatszázkilencvennyolcezer-kilencszáznegyvenhét) forintra és kamataira leszállítja, míg a további fellebbezett rendelkezéseket helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes az alperesi beavatkozó által üzemben tartott gépkocsi utasaként sérült meg 2003. október 18-án közlekedési balesetben. A balesetkor az alperesi

beavatkozó a gépkocsit ittas állapotban vezette; a vérében 1,75-1,82 ezrelék alkohol volt.

Az I. rendű felperes a balesetben agy és gerincvelő sérüléseket, valamint a jobb karján idegfonat károsodást szenvedett. A baleseti sérülései következményeként a munkaképessége 67%-át elvesztette. A testi maradványállapota, valamint baleseti eredetű pszichés zavarai életvitelét súlyos fokban megnehezítik. A baleseti eredetű agyzúzódás folytán kialakult enyhébb idegrendszeri megalapozottságú lelki tünetegyüttesben szenved, melyet hangulatzavar, az érdeklődés beszűkülése, csökkentértékűség érzése, behatárolt ideig emlékezetzavar, életvezetésének megtörése jellemez.

Az I. rendű felperes a balesetét megelőzően vadőrként dolgozott. A balesete óta munkáját nem tudja ellátni. Az I. rendű felperes édesanyjával a II. rendű felperessel él közös háztartásban. A II. rendű felperesnél fia balesetével összefüggésben poszttraumás stressz-zavar alakult ki, melyet hangulat- és érzelemzavar, az érdeklődés beszűkülése, szenzitív élményfeldolgozás, a traumás élménnyel való fokozott foglalkozás jellemez.

Az alperes az I. rendű felperesnek nem vagyoni kártérítés címén 2004. június 7-én 500.000 forintot, 2006. január 30-án 500.000 forintot, 2006. június 9-én 2.500.000 forintot fizetett. 2005. évtől kezdve az I. rendű felperes keresetvesztésének pótlására az első fokú ítélet meghozatalának hónapjával 2007. decemberével bezárólag összesen 850.128 forint járadékot folyósított.

Keresetében az I. rendű felperes további 8.000.000 forint, a II. rendű felperes 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2003. október 18-tól járó kamatait, az I. rendű felperes 2005. évre 882.197 forint, 2006. évre 946.677 forint, 2007. január 1-től 2007. május 31-ig 394.830 forint lejárt járadék, 2007. június 1-től pedig havi 78.966 forint járadék megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes javára további 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2003. október 18-tól járó kamatai, az alperes által már kifizetett nem vagyoni kártérítési összegek baleset napja és a kifizetések napja között keletkezett kamatai, 732.286 forint lejárt járadék és annak 2006. július 1-től járó kamatai, továbbá 2008. január 1-től havi 55.708 forint járadék, a II. rendű felperes javára 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és annak 2003. október 18-tól járó kamatai megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A döntését a következőkkel indokolta:

Az I. rendű felperes a biztonsági övet nem kapcsolta be. Ezt a sérülések jellege alapján orvosszakértő megállapította. Az öv bekapcsolásának elmulasztása és az I. rendű felperes sérüléseinek súlyossága közötti okozati összefüggés fennállt. Ez az I. rendű felperesi önhiba az alperesre terhesebb 80-20%-os kármegosztást tett indokoltá. Az nem volt bizonyított, hogy az I. rendű felperes tudott az alperesi beavatkozó ittasságáról, így a gépkocsivezető ittasságát, mint kármegosztásra okot adó körülményt nem lehetett számításba venni. Az alperes a felperesek káraiért a Ptk. 345. § (1) bekezdésére figyelemmel, a gépjármű üzembentartójának kötelező

felelősségbiztosításáról szóló, a baleset idején hatályos 171/2000. (X. 13.) Kormányrendelet alapján tartozik helytállni.

A felpereseket ért nem vagyoni hátrányok teljes kiegyenlítésére - az I. rendű felperes önhibájára is figyelemmel - az I. rendű felperesnek már kifizetett és a felpereseknek megítélt nem vagyoni kártérítések voltak alkalmasak.

Az I. rendű felperessel azonos munkakörben foglalkoztatott dolgozók átlagkeresetének alapul vételével kellett a Ptk. 356. § (1) bekezdése alapján az I. rendű felperes keresetveszteségének pótlására szolgáló járadékot megállapítani. Az I. rendű felperes, figyelembe véve a kereseti nyugellátását, 2005., 2006. és 2007. években összesen 1.765.214 forint keresetveszteség érte. Ebben az időszakban az alperes összesen 850.128 forint keresetveszteség pótlására szolgáló járadékot folyósított az I. rendű felperesnek. Az alperes, figyelemmel az I. rendű felperes 20%-osra értékelt felróható közrehatására, a két összeg különbözetének, 915.358 forintnak a 80%-ára, 732.286 forintra tarthat igényt 2005., 2006. és 2007. években elszenvedett keresetveszteségének kiegyenlítésére. 2008. január 1-től az I. rendű felperes bruttó 120.175 forintot kereshetett volna. Ebből a járadékalap meghatározásához le kellett vonni 17% munkavállalót terhelő járulékot 20.413 forintot, továbbá a nyugdíját 30.028 forintot és a fennmaradó összeg 69.634 forint 80%-a, havi 55.708 forint illeti meg 2008. január 1. napjától keresetveszteséget pótló járadékként az I. rendű felperest.

Az alperes fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásával az I. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés 2.500.000 forintra, a II. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés 1.500.000 forintra való leszállítását, és a nem vagyoni kártérítés utáni kamatfizetési kötelezettségének mellőzését, az I. rendű felperessel szemben 2007. december 31-ig keletkezett járadéktartozásának 503.532 forintra és kamataira, a 2008. január 1-től megítélt havi 48.744 forintra való leszállítását kérte.

Azzal érvelt, hogy a kármegosztás arányának megállapításánál az elsőfokú bíróságnak azt is értékelnie kellett volna, hogy az I. rendű felperes ittas gépkocsivezető által vezetett gépkocsival utazott, hiszen maga az I. rendű felperes is beismerte, hogy a baleset napjának délutánján együtt fogyasztott szeszes italt az alperesi beavatkozóval; fejenként két üveg 0,33 literes sört ittak.

A biztonsági öv bekapcsolásának elmulasztása egyébként önmagában is megalapozza a 30%-os károsulti közrehatás megállapítását.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság téves számítási módot alkalmazva határozta meg a járadékáttralék összegét, mert a kármegosztás arányának megfelelő összeget nem a teljes keresetveszteség, hanem abból az önkéntes teljesítéseinek elszámolása után fennmaradt összeg alapulvételével határozta meg. Ez az összeg 80-20%-os kármegosztás esetén 698.946 forint lenne.

Hangsúlyozta, hogy a felperesek javára megítélt nem vagyoni kártérítés még az ítélethozatalkori értékviszonyokhoz képest is túlzott.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nagyrészt alapos.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által egyebekben helyesen megállapított tényállást az Országos Orvosszakértői Intézet keresetlevélhez csatolt szakvéleménye alapján az I. rendű felperes baleseti sérülései folytán kialakult egészségi állapotára nézve kiegészítette a következőkkel: „A bal felső és mindkét alsó végtag alakilag és funkcionálisan ép. A jobb felső végtagon felső plexus bénulás jelei, a jobb felkartérfogat 3 cm-rel atrophiasabb, az alkar körfogatok egyformák. Jobb kezes. A jobb vállizület mozgásai aktívan nem kivihetők, passzíve is teljesen kötöttek. A vállövi izomzat is nagy fokban megfogyatkozott. Passzív mozgás a jobb könyökizületben lassított ütemben kivithető. A jobb csuklóizületét aktívan mozgatja. A jobb kézen ökölkéz és gyűrűképzés aktívan kivihető, szorítóerő fele mértékű.”

Az elsőfokú bíróság a másodfokú eljárásban nem kifogásolható mérlegeléssel állapította meg a kármegosztás arányát.

Alappal kifogásolta azonban az alperes a felperesek részére megállapított nem vagyoni kártérítés mértékét.

Az I. rendű felperes baleseti egészségkárosodásának fokára, ha nem is számszerűen, de a nem vagyoni kártérítés mértékének megállapításánál figyelembe vehető közrehatására, az ítélezési gyakorlatban is kialakult összegekre is figyelemmel, az I. rendű felperes nem vagyoni sérelmeinek kiegyenlítésére az elsőfokú bíróság által alkalmasnak tartott 7.500.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak a baleset napjától járó kamata túlzott.

Ugyanezekre a körülményekre figyelemmel túlzott a II. rendű felperes, mint hozzátartozó részére megállapított 2.500.000 forintos nem vagyoni kártérítés is.

Az alperes fellebbezésében megállapítani kért nem vagyoni kártérítés az ítélethozatalkori értékviszonyok figyelembevételével is méltányos összegű. Az ítéltábla ezért az alperes fellebbezési kérelmét a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában teljesíthetőnek találta.

Alappal kifogásolta az alperes az elsőfokú bíróság által a járadékhátralék meghatározásánál alkalmazott számítási módot. Az elsőfokú bíróság nem az ítélethozatalig keletkezett teljes keresetveszteség összegéből vonta le az I. rendű felperes önhibájával arányos összeget, hanem az alperes önkéntes teljesítéseit után fennmaradt összegből. Ezzel szemben először az I. rendű felperest a kármegosztásra is figyelemmel jogszerűen megillető járadék összegét kellett volna megállapítani és erre elszámolni az alperes önkéntes teljesítéseit.

Az ítéltábla a fentebb kifejtettekre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az első fokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatta és a nem vagyoni kártérítések összegét leszállította, az alperes kamatfizetésre való kötelezését mellőzte. A járadékhátralékot pedig a helyes számítási mód alkalmazásával határozta meg, az első fokú ítélet további fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nagyjából eredményes volt, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperesek kötelesek az alperes fellebbezési részperkölségét is megfizetni.

Budapest, 2008. szeptember 19.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr.
Németh László s. k. bíró